

Het
Nieuwe
Litteraire

mozes
kriebel
jennis
de
pemig

Tijdschrift

Magazine

blad voor de moderne mens

jaargang 1 nr **4** maart 2023 - gratis – verschijnt onregelmatig
uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

LEZERAKTIE

...are Tijdschrift Magazine

Het blad voor de moderne mens groeit als nooit tevoren.
Dank lieve lezer.*

Dankzij de beste reclame, mond – tot – mond, lieve lezer, dank.
Mede door de nog betere vorm: Dat simpelweg doormailen naar
contactpersonen des lezer, nog méér dank, lieve lezer.

Lezer*,
het spreekt voor zich, een modern blad maakt geen onderscheid
tussen de seksen, man, vrouw, anders, het zijn allen lezer.

Nieuwe lezer ontvangen gratis een eerdere Editie naar keuze.

Blijft uw bijdragen insturen, - één pagina bevat ongeveer 350
woorden.

Schroomt niet en stuurt uw werk in naar
dentoonder@gmail.com

HNLTM
tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk
©

Deze Editie kwam tot stand zonder inmenging van ChatGPT

Heer Foppe

Toen ik nog in een niet nader te benoemen kledingmagazijn werkzaam was, centraal gelegen in het land, dat wil zeggen op schootsafstand van het welbekende Het Binnenhof en zijn alom geprezen collectie wijze oude mannen, dames ook en ik vanuit mijn werkkamer, waarin ik mij weleens terugtrok in alle rust en stilte teneinde mij even af te zonderen vanonder het juk van de leiding van dat ellendige instituut – het was een tijd dat de termen woke, grensoverschrijdend gedrag, seksuele intimidatie, zelfs ‘normen en waarden’ nog niet bestonden maar waarmee de toenmalige leiding heden ten dage terstond aan de schandpaal genageld zou worden, die werkkamer dus, in de volksmond ook wel atelier of studio geheten, en van waaruit ik exact kon bepalen of HMKH Beatrix wel dan niet aan het werk was ten paleize aan het Noordeinde, getuige haar wapperende oranje vlag-met-het-wapen, in die ambiance dus waar een bepaalde chic vanuit ging, vóór de coulissen welteverstaan, alleen ervóór, dat ik Wim de Bie zag.

Graag zou ik hier willen zeggen: ontmoette. Dat ik Bie begroette als een oude vriend:

‘Wim, ouwe reus!’

Waarvoor ik vroeger thuis bleef. Wim de Bie trad binnen incognito, werd behandeld door de adviseur als zodanig en wilde, nu in bezit van een nieuwe onopvallende regenjas in de kleur beige, als een dief in de nacht, schichtig, op z’n Bie’s het pand verlaten, toen hij mij opmerkte – ik was weer even neergedaald op de werkvloer- in dat korte moment van oogcontact kon ik, ondanks mijn totale afwezigheid van acteertalent, toch iets in mijn oogopslag leggen, iets van dankbaarheid.

Cornelis Vreeswijk, Marjolein

Omdat we onder de sterren staan
en wij elkander wel mogen
kus ik je lippen onder de maan
en kijk je diep in je ogen

En dan weet jij je opeens geen raad
omdat je hart zo onrustig slaat
het droeve feit Marjolein is
dat de liefde niets meer dan schijn is

Want ergens anders schijnt de zon
en exploderen granaten
en daar marcheert een bataljon
daar sterven duizend soldaten

Wat is de liefde Marjolein?
is het een oorlog in het klein?
kan men elkander vermoorden
zonder geweren maar met woorden?

De nacht is lang, de maan is hoog
nu slapen dieren en mensen
daar valt een ster in een lange boog
dan mag je geloof ik iets wensen

‘Wat wil je hebben?’ dat is de vraag
ik geef je alles, oh zo graag
al wat je wil kan je krijgen
alleen mijn hart blijft mijn eigen

De liefde is een vreemd soort wijn
je kunt haar proeven noch ruiken
maar als ik jou was, Marjolein
zou ik haar matig gebruiken

Want neem je één slok te veel
dan schiet je gal je in de keel
‘t is alsof je hart dan van lood is
omdat de liefde dan dood is

— Buiten —

Schoonheid zit in kleine dingen
het bos, de hei
vogels die zingen
bloemen, bomen
en het gras
ik wou dat ik altijd buiten was
in de tuin
of fijn aan zee
dan neem ik altijd schelpen mee
en 's avonds
bij het laatste vogelfluiten
  ruikt mijn haar
nog steeds naar buiten

geesjebeesje.nl

<https://www.instagram.com/geesjebeesje/>

Uit: Woensdagmiddagen in Dordt

de Italiaan

Lief dagboek,

Soms weet ik niet goed wat ik je moet schrijven, zo weinig gebeurt er in mijn leventje. En elke dag is zo hetzelfde, opstaan, douche, make up en hup, naar de trein. Vechten voor een plekje is niet zo mijn ding, ik blijf wel zitten, of meestal staan op het balkon. Dan onderweg naar het werk een ontbijtje kopen, eten in de trein vind ik vies. Haasten voor de klok, dat kan net dat kwartiertje schelen. En dan, tja, dan begint het weer, het lieve leventje van kantoorhuis spelen. Wat moet ik erover schrijven, het is zo'n beetje elke dag hetzelfde. De grote baas speelt de grote baas, probeert indruk te maken, terwijl hij alleen onze afdeling moet besturen. En dan nog niet eens echt, enfin, wat zal ik je ermee vermoeien. Natuurlijk kissebissen de meiden onder elkaar. Je hebt de vleiers, de slijmers en de verleiders. Ik doe mijn werk en ben onzichtbaar achter mijn scherm. Of moet ik zeggen, voel me onzichtbaar.

En dan, eindelijk, na vijf lange dagen is het weekend. Iedereen is blij, iedereen gaat zeilen, eten, naar de bios, kleren kopen. Ik ook hoor, ik ben ook opgelucht. Even een paar dagen voor mezelf. Gewoon. Maar zo bijzonder is het niet, er valt niet veel te vertellen. Zaterdag is mijn uitslapdag. 's Middags is het tijd voor boodschappen. Doe meestal hetzelfde rondje, lekker in m'n joggingbroek. 's Avonds uitgebreid in bad, glaasje wijn en altijd heel lang zoeken naar een goeie film op Netflix. Dikwijls kan ik het niet vinden, kijk dan weer dezelfde van een tijdje terug. Zondag is mijn poetsdag, daar kan ik niets aan doen. Ik ben nu eenmaal nogal erg gesteld op schoon. En als ze tijd heeft, kan ik uren bellen met mijn zus. Ze heeft die drukke baan en over de hond. En wat de geit nu weer heeft kapot gemaakt. Laatst was haar pony uitgebroken, zo de snelweg overgestoken. Het was net goed gegaan.

Wordt vervolgd

Van Casablanca naar Damascus

met bagagevervoer

Direct nadat ik uit Japan ben teruggekeerd moet ik beginnen met de voorbereidingen van deze reis. Immers, hoe regel je bagagevervoer in landen die niet vooroplopen met goed openbaar vervoer, betrouwbare informatie en infrastructuur qua wegennet. En de sanitaire voorzieningen zijn ook niet om over naar huis te schrijven. Of misschien juist wel, wat dat laatste betreft. Het spreekt voor zich dat ik begin met de vertrek- en aankomstplaats. Wat daar tussen aan te treffen zal zijn blijft nog een verassing. Dat is onderdeel van het avontuur. Wie geen tegenslagen kan verwerken dient thuis te blijven, hoewel je daar je leven ook niet zeker bent. Zie: keukentrapje.

Onmiddellijk dringt zich de vraag op, hoe zal ik deze tocht ondernemen. Per Toyota Hilux, te voet of toch per kameel. Nu heb ik in het verleden veel geleerd van Arita Baayens, maar toch te weinig om zelf een kameel te besturen. Vrij snel komt daarna de vraag, moet ik dit nu wel willen. Waarom geen andere bestemming kiezen. Iets eenvoudigs, Pieterpad, LAW Adlerweg, Santiago staat niet op mijn bucketlist. Overigens, die heb ik niet, die list. Of bijvoorbeeld van Tenerife naar Lanzarote. Bij twijfel; always stick to the plan. Kort en goed, in gedachten loop ik het routeplan even na en al vrij snel is daar de ontmoeting.

Iets, ver weg zinderde. In dit landschap heb je dat; zinderen. Hitte, leegte en zand. Een stofwolk boven de horizon. Ik wist, dat kon alleen maar een karavaan zijn. We zitten bijna in een pionierswoninkje op Mars, hier in deze zandbak zijn nog karavanen. Ik er op af. Tegen het eind van de volgende dag was de stofwolk gaan liggen. De karavaan, een onafzienbare rij kamelen, was tot stilstand gekomen en ik was er bijna. Hun begeleiders hadden in een oogwenk een aantal tenten opgezet. Behoedzaam naderde ik. De honden merkten mij het eerst op. Het beangstigende geblijf verstomde door een enkele kreet. Een kreet die ik hier onvertaald zal laten. De ongeorganiseerde kudde geiten versperde mij de weg naar het kampement, naar die mij zo biologerende zwarte tenten. Die met hun organische vormen zo middeleeuws afstaken tegen de hemel waar de duisternis snel uit afdaalde

Salaam Aleikum! Bedeesd stelde ik mij op, op ruime afstand van het kamp, terwijl het zweet, wat juist was opgedroogd na de verzengende dagtrip, mij tappelings langs de broeksband stroomde. Namelijk, de grootste hond, iets Mastiff-achtigs besnuffelde geïnteresseerd mijn kruis. Om clichés te vermijden, binnen in de tent was het donker, een enkele olielamp en vetpit brandde, er blonk wat koper hier en daar en de thee was zoet. Onder hun alles bedekkende bruine en blauwe kleding leken de bedoeïenen mij mager toe. Een groep van veertien of vijftien, mannen en vrouwen en een kleiner aantal kinderen. Lachen deden ze niet, maar onvriendelijk is hier niet het goede woord.

De geur daarbinnen was een mengeling van geit, vuur, mest, zweet en - ik wil het niet romantischer maken dat het was - een zware zweem van parfum die mij herinnerde aan vroeger: patchouili. Het tapijt was, hoe kan het ook anders, zanderig, met Shiraz motieven. Het stuk vlees dat me werd aangeboden rook naar bok, maar smaakte als geit. Toen ik aanstalten maakte om veertig meter verderop mijn Coleman Tatra op te zetten kon daar geen sprake van zijn. Mij werd een tent toegewezen, die wat achteraf stond. Behalve een zwaar Kashar tapijt dat de hobbelige woestijnbodem gedeeltelijk bedekte was de tent leeg.

Mijn hart had moeite zijn normale gang van zaken, van 52 per minuut te hervatten. Zo lag ik alles nog eens te overdenken. Eindelijk, eindelijk had ik het bereikt. Ik was bedoeïene tussen de bedoeïenen. Achter mijn gesloten ogen deed ik, platliggend een serie Tai-chi oefeningen. Dat kan, ik word daar zo rustig van. Juist was ik begonnen aan Vang de Schildpad toen een licht geruis naderde. Heel even maar, zag ik in de driehoek van het geopende tentdoek een silhouet, afgetekend tegen de oplichtende Melkweg. Belletjes tinkelden, patchouili vulde de ruimte, die even later verlicht werd door een olielampje. Een olielampje, ik verzin dit niet, in de vorm van het lampje van Aladdin. Dat lampje werd vastgehouden door een slanke hand, bruin met blauwe tatoeages en gouden druppeltjes bengelden aan een even slanke pols.

Toch twijfel ik nu, met of zonder bagagevervoer.

Fragment uit mijn boek 'Te voet, hoe nu?' Van Globe – reisverhalen

Uit: 84 Goedkope Gedichten en 3 gratis

Vraagje:

Hoe vaak moet ik het nog vragen
aandacht, een beetje aandacht
begrip, genade en een beetje tijd
en erkenning, liefde en respect
een luisterend oor
ruimte, warmte, vrijheid
rust en een vriendin

Is dat nou zoveel gevraagd
af en toe een schouderklopje
een schouder om op uit te huilen
nooit word ik eens gebeld
waardering, een duwtje in de rug
een complimentje af en toe
en een beetje geld

Hoe vaak moet ik het nou nog zeggen
open, eerlijk en oprecht
eindelijk wat nieuws ofzo
ik wil graag eerlijkheid
zekerheid, iets anders
hallo is daar iemand
een kopje koffie op zijn tijd

La Tour 4 uit: La Tour

De Muur – vervolg uit editie 3

En waarom staan wielrenners zo snel op en springen ze onmiddellijk op de fiets na een val. Waarom duiken ze onder gesloten spoorbomen door. Alles om die voorsten maar niet te laten gaan, om bij te blijven. Dat ondervond ik aan den lijve, met de 'Ames Tourtocht'. Er werd plotseling versneld vooraan, er viel een gat. Ik kreeg een waas voor ogen en totaal voorbij mijn adem fietste ik tot weer aansloot. Stoepranden, steile bruggetjes, in totale paniek, ik zag ze niet, ik moest naar voren.

Op het eiland van Dordt is een kasseistrook. Het asfalt bij de Zuidhaven verandert over een lengte van een kleine honderd meter in de Hel van het Noorden. Misschien qua kassei zwaarte slechts drie sterren, maar toch. Op volle snelheid ramde ik er wel overheen. En altijd weer blij wanneer ik de overkant haalde.

Het was zover, de Muur moest worden afgevinkt. Om naar een climax toe te werken dient te worden uitgesteld. Eerst dus naar Oudenaarde, Het Museum van de Ronde van Vlaanderen. Een 'must see' bovendien. We parkeerden dan de materiaalwagen op de Markt voor de kerk. Vervolgens fietsten we de route tegengesteld het stadje uit. Warming up en voor meer total experience. Grote Straat, de brug over de Dender, de Brugstraat, de Markt, links, rechts meteen heel steil, de Vesten, meer dan vals plat, maar dan begint het. Het zijn al steeds kasseitjes, op de Markt en de Vesten nog 'plaveien' maar hoe hoger, hoe slechter. Vijftig meter voor de Kapel moet ik van de fiets. Wim haalt het, zigzaggend. Ik krijg afkeurend gemompel vanaf het terras 't Hemelrijck. Pas wanneer ik op mijn fiets wijs, met de ouderwetse toeclips en de kabels boven het stuur:

'Deze fiets is 37 jaar oud!'

krijg ik applaus. Door naar de Bosberg, Wim verdwijnt uit het zicht, als een Nibali of een Sagan duikt hij de diepte in.

Fragmenten van brieven van E.

feuilleton

Wat wil je met dit weer, of het nooit meer zomer wordt. Ik heb zin om naar het strand te gaan, gaan we samen, goed? Is het nou weer goed dan, lieve groetjes van je E.

.....niet geloven maar dat ene rokje wat jij ook zo leuk vond toen bij Rosado ben ik uitgescheurd. Slecht wel die kwaliteit en zo goedkoop was het nie. Volgende maand dan maar eens in Breda afspreken en dan spreken we af, we kopen niets! Gewoon even lunchen in het Hart van Breda of Dickens en Jones ofzo. En dan ga ik net zo lang zeuren tot jij vertelt over Jaap, ik wil alles weten, een paar witte wijntjes erin en hup.....

Fragmenten van brieven aan E.

.....maar verder, jij nog iets spannends gedaan? Gebruik jij die tajine nou nog weleens, ik bedoel, ja op zo'n workshop raak je enthousiast maar dat zakt dan toch weer af, of heb jij dat niet. En dan dit, die schilderclub waar ik af en toe aan meedoe, daar is nu een nieuwe, echt zo leuk. Echt een interessante man, zou jij ook leuk vinden, krulletjes en breed. Zit nu in een tussenjaar zegt tie, hij heeft gewoon ontslag genomen. Ja zo maak je nog eens wat mee hihi, wil best model zijn zegt hij, voor mij.....

lieve E,

hier volgt een tip. Voor die voegen van jou, doe een beetje bleekmiddel op een oude tandenborstel en poets dat in de voegen. Even laten intrekken en dan spoel je het er zo vanaf, of je gaat gewoon effe douchen daarna, kan ook. Zeg, die krulletjes van de schilderclub, hij heeft meegedaan aan zo'n theesessie met dat Ayahuasca, echt iets voor ons. Ik wil dat meemaken, zo'n theeceremonie, eens helemaal in jezelf afdalen. Weer eens iets anders als de sauna.

wordt vervolgd

Citaat van de week

Van Griet op de Beeck: Laten we durven

Laten we graag zien omdat we dat kunnen, en leven – voluit en gretig – omdat wij dat mógen en het daarom dubbel zo goed moeten doen.

Laten we beter leren weten, niet meer morsen met de dagen die al die anderen, daar, zomaar, opeens zijn kwijtgeraakt.

Laten we geen engelen zijn, maar als het kan toch ook geen duivels.

Laten we mensen zijn. En helemaal onszelf worden, niet wie we denken dat anderen wilden dat we waren.

Laten we moed houden, durven wankelen en redden wat er te redden valt. Onszelf bijvoorbeeld, en mekaar.

Laten we stoppen met hopen en doen wat moet gebeuren om het te doen gebeuren, en mild zijn voor wie dat nog niet kan.

Laten we ze openlaten: onze deuren, onze armen, onze geesten.

Laten we pantsers afleggen, en het en de andere tegemoet treden, telkens weer. Laten we slapende honden keihard wakker maken.

Blijven geloven in dromen die ook uitkomen. Veel verwachten, genoeg spijt hebben, in zeven sloten tegelijk lopen, alle dingen aankijken, ook dat wat ons verontrust.

En laten we minachting koesteren voor de hopeloosheid, weten wat we waard zijn, onszelf gunnen wat we verdienen, want dat is vaak meer dan we geneigd zijn te denken. En laten we begrijpen wat de liefde is, onthouden dat dat alles is, of toch bijna.

Laten we durven. Ja.

Quotes zonder bronvermelding

Mijn enige spijt is dat ik niet iemand anders ben

Het leven is wat er gebeurt terwijl je bezig bent met andere plannen te maken

Chaos is een vriend van mij

Er zijn twee soorten mensen op deze wereld, zij met geladen pistolen en zij die graven, mijn vriend. Gráven!

Niemand is vrij, zelfs de vogels zijn geketend aan de hemel

Het enige dat ik kan doen is mijzelf zijn, wat dat ook is

TIP: Alvast voor volgende verkiezingen: Twijfel je nog steeds tussen PVV, BBB en FVD? Vergeet niet, dit jaar mag je 2 vakjes rood kleuren op het stembiljet

Laat honderd bloemen bloeien, laat honderd denkwijzen strijden

Uit: Nu nóg beter, 84 Nieuwe Gedichten

Ja

Je zegt altijd ja
je zegt nooit nee
ja tegen cookies accepteren
tegen koffie altijd Ja
en Ja tegen vaccineren
Jaja

Je vrienden* weten het allang
zeg nooit intimi*
ook al ben je bang
voor ecstasy
je zegt altijd Ja
je zegt nooit nee
Ja tegen thuiskomen
en of je meegaat
Ja tegen stoute dromen
tegen weggaan in de kou
tegen ochtendglorien
Ja tegen de pompoensoep van je vrouw
en tegen dingen die niet horen
Jawel

Je zegt altijd Ja
gestopt met nee zeggen
Ja tegen het leven
Janee, je zegt geen nee
Het is misschien maar even

Rien Dekker – 'Jubileum'
acryl op canvas – 60 x 80 cm

www.riendekker.nl
<https://www.instagram.com/riendekker/>